

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobců: **a) obec Hlincová Hora**, se sídlem Hlincová Hora 5, jednající prostřednictvím Ing. Karla Fouska, **b) Ing. Karel Fousek**, **c) H. M.**, společně zast. JUDr. Milošem Tuháčkem, advokátem, se sídlem Převrátilecká 330/15, Tábor, proti žalovanému: **ministr vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, za účasti osoby zúčastněné na řízení: obec Hlincová Hora, se sídlem Hlincová Hora 5, jednající prostřednictvím RNDr. Josefa Petráška, zast. Mgr. Lukášem Kučerou, advokátem, se sídlem Lipenská 869/17, České Budějovice, proti nezákonnému zásahu žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2020, č. j. 11 A 69/2020 - 74,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti žalobců a), b) a c) **se z a m í t a j í**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobci se žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhali ochrany před nezákonným zásahem žalovaného. Ten podle žalobců spočíval ve skutečnosti, že žalovaný nevyhlásil nové volby do zastupitelstva obce Hlincová Hora i přes splnění zákonem stanovených podmínek. Podle žalobců totiž v důsledku rezignace tří zastupitelů, resp. pěti náhradníků zvolených za Sdružení nezávislých kandidátů

Hlincová Hora (dále jen „Sdružení nezávislých“), došlo k poklesu počtu zastupitelů obce pod pět členů.

II.

[2] Městský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) odmítl žalobu vůči žalobci a) podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., neboť dospěl k závěru, že obec Hlincová Hora jednala prostřednictvím žalobce b), jenž však k takovému jednání nebyl oprávněn, neboť v době podání žaloby již nebyl starostou obce. Podle Usnesení č. 7 ustavujícího obecního zastupitelstva ze dne 28. 4. 2020 byl totiž starostou obce zvolen RNDr. Josef Petrášek a v době podání žaloby tomu nebylo jinak. Usnesení č. 7 přijaté zastupitelstvem obce nebylo doposud zrušeno.

[3] Zároveň napadeným rozsudkem městský soud zamítl žalobu vůči žalobcům b) a c) jako nedůvodnou.

[4] Městský soud se nejprve zabýval otázkou, zda došlo k poklesu počtu členů zastupitelů zastupitelstva obce Hlincová Hora pod zákonem stanovenou hranici pěti členů, a dospěl k závěru, že se tak nestalo a počet členů v zastupitelstvu pod pět neklesl.

[5] Městský soud totiž ve vztahu k platnosti rezignace členů zastupitelstva obce zvolených za politickou stranu Sdružení nezávislých kandidátů Hlincová Hora, konkrétně žalobce b), Ing. Václava Hanuse a Ing. Karla Stroleného, uzavřel, že podali rezignaci s odkazem na ustanovení § 55 odst. 2 písm. b) zákona č. 491/2001 Sb., o volbách do zastupitelstev obcí (dále jen „zákon o volbách“), dne 23. 4. 2020. Rezignaci Ing. Václava Hanuse a Ing. Karla Stroleného převzal žalobce b), jakožto dosavadní starosta a jeho rezignaci převzal Ing. Karel Strolený z pozice dosavadního místostarosty. Jelikož bylo žalobci b) zachováno postavení starosty do doby zvolení nového starosty, a to s přihlédnutím k § 107 zákona č. 128/2020 Sb., o obcích (dále jen „zákon o obcích“), měl pravomoc přijmout rezignace dalších členů zastupitelstva Ing. Václava Hanuse a Ing. Karla Stroleného, kterým tudíž mandát zanikl podle § 55 odst. 2 písm. b) zákona o volbách dnem, kdy žalobce b) obdržel jejich rezignace (23. 4. 2020).

[6] Ve vztahu k rezignaci žalobce b) městský soud dovodil, že tento žalobce byl v době předložení své rezignace do rukou místostarosty v postavení dosavadního starosty. Podle § 55 odst. 2 písm. d) zákona o volbách mohlo k rezignaci žalobce b) dojít pouze podáním rezignace na zasedání zastupitelstva obce. Takto však žalobce b) svoji rezignaci neučinil a osobní doručení rezignace na podatelnu a místostarostovi obce nepostačuje. K uvedené rezignaci tak nebylo podle městského soudu možné přihlédnout. K poklesu členů zastupitelstva pod pět členů tudíž nedošlo.

[7] K rezignaci náhradníků za politickou stranu Sdružení nezávislých kandidátů Hlincová Hora ze dne 23. 4. 2020, Jany Ratajové, Mgr. Aleše Fejfara Ph. D., Ing. Jiřího Jirky, Ing. Ludka Bárty a Ing. Jana Kose (dále také souhrnně jako „náhradníci“) městský soud uvedl, že se k nim nepřihlíží. Podle obsahu jimi podaných rezignací totiž uvedení náhradníci rezignovali na mandát zastupitele, nikoliv na postavení náhradníků, které v době rezignace zastávali. Z uvedeného důvodu dne 23. 4. 2020 na mandát zastupitele

pokračování

náhradníci rezignovat nemohli. Náhradníci se stali členy zastupitelstva až den po rezignaci dvou zastupitelů Ing. Václava Hanuse a Ing. Karla Stroleného na jejich mandát, tj. 24. 4. 2020. Teprve tímto dnem nastoupili náhradníci podle § 56 odst. 1 zákona o volbách na uvolněná místa zastupitelů, a to v pořadí podle § 45 odst. 5 zákona o volbách. Teprve uvedeného dne tudíž mohli předložit své rezignace na mandát zastupitelů.

[8] Nedůvodným shledal městský soud i odkaz žalobců na odlišné hodnocení rezignací, které žalovaný provedl v obdobné situaci a v téže obci v roce 2019. Městský soud totiž shledal uvedené tvrzení žalobců obecným a nepodloženým. Nadto žalovaný ve svém sdělení ze dne 17. 4. 2020, č. j. MV-61787-2/OV-2020, adresovaném žalobci b), vysvětlil, že je nutno pečlivě zvážit, v jakém právním postavení se osoba, která nechce být členem zastupitelstva a hodlá rezignovat, nachází, a podle toho se v takovém případě postupuje buď podle § 55 zákona o volbách (v případě rezignace na mandát zastupitele) či podle § 57 téhož zákona (v případě rezignace na postavení náhradníka).

[9] Závěrem se městský soud zabýval vlastnoručně psanými rezignacemi náhradníků, které tito měli učinit ve dnech 24. 4. 2020 a 27. 4. 2020, a uzavřel, že má pochybnosti o doručení těchto rezignací do rukou žalobce b) v době před konáním ustavujícího zasedání zastupitelstva dne 28. 4. 2020. Poukázal na skutečnost, že v žádném z vyjádření, které žalobce b) učinil v souvislosti s posuzovanými rezignacemi v průběhu května 2020, tyto rezignace ze dne 24. 4. 2020 a 27. 4. 2020 nezmínil, naopak vždy odkazoval výlučně na rezignace náhradníků ze dne 23. 4. 2020. Tudíž ani na základě uvedených dodatečných rezignací podle městského soudu k zániku postavení náhradníka nedošlo.

[10] Nakonec městský soud uzavřel, že k návrhu žalobce b) na vyhlášení nových voleb nemohl žalovaný přihlížet, neboť starostou obce Hlincová Hora byl RNDr. Josef Petrášek. Ten návrh na vyhlášení nových voleb neučinil. Podle městského soudu se tudíž žalovaný nedopustil nezákonného zásahu tím, že nové volby do zastupitelstva obce Hlincová Hora nevyhlásil.

III.

[11] Žalobci a), b) i c) [dále jen „stěžovatelé a), b), c)“ nebo společně také jen „stěžovatelé“] nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s. Navrhují napadený rozsudek ve výrocích I. až III. zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[12] Shodně jako v žalobě stěžovatelé opakují, že žalovaný měl vyhlásit nové volby do zastupitelstva obce Hlincová Hora, neboť byly podány platné rezignace členů zastupitelstva i náhradníků a počet zastupitelů v obci klesl pod pět členů. Stěžovatel b) byl oprávněn v době podání žaloby zastupovat obec Hlincová Hora jako starosta. Usnesení č. 7, podle kterého byl zvolen starostou obce RNDr. Josef Petrášek, nebylo přijato platně, tudíž žalobce b) byl také oprávněn k podání žaloby za obec Hlincová Hora.

[13] Stěžovatelé rozporují i závěry týkající se rezignace stěžovatele b) na funkci zastupitele. Jsou si vědomi § 55 odst. 2 písm. b) zákona o volbách, avšak výklad uvedeného ustanovení podaný městským soudem považují za příliš formalistický. Užitý výraz „podá

rezignaci“ není možno vykládat tak úzce, jak k věci přistoupil městský soud. Podání rezignace stěžovatele b) na podatelnu obecního úřadu a následně do rukou místostarosty obce nebylo v rozporu s tím, že tato rezignace byla podána na zasedání zastupitelstva obce. Stěžovatel b) na ustavujícím zasedání zastupitelstva obce sdělil, že rezignoval z funkce člena zastupitelstva obce. K ústnímu sdělení o rezignaci při ustavujícím zasedání zastupitelstva tudíž ze strany stěžovatele b) došlo. Městský soud pochybil i v tom, že nepodal výklad, jak by měla vypadat správná rezignace na mandát zastupitele na zastupitelstvu konaném v režimu on-line, jak tomu bylo v dané věci, a nesprávně vyhodnotil, že není možné podat rezignaci v režimu on-line ústní formou.

[14] Za nezákonné považují stěžovatelé posouzení otázky týkající se rezignace náhradníků ze dne 23. 4. 2020. Výklad městského soudu je i v tomto případě extrémně formalistický. Pokud náhradníci v této listině prohlásili, že rezignují na mandát zastupitele obce Hlincová Hora, vyjádřili zcela zjevně svou vůli nenastoupit do funkcí zastupitelů obce. Náhradníci jako právní laici netušili, jaký význam může mít nesprávné vyjádření projevu jejich vůle, pokud v rezignaci uvedli, že rezignují na funkci člena zastupitelstva, nikoliv na postavení náhradníka. Nesprávná textace však není podle stěžovatelů důvodem pro pochybnosti o jejich skutečné vůli. Cíle, kterého chtěli nesporně všichni nově zvolení zastupitelé či náhradníci za Sdružení nezávislých kandidátů Hlincová Hora dosáhnout, bylo nadále nevykonávat funkci zastupitelů obce. Nikdo nemá právo „nutit“ zvolené osoby, aby funkci vykonávali.

[15] Úvahy městského soudu o vlastnoručně psaných rezignacích náhradníků ze dne 24. 4. 2020 a 27. 4. 2020 považují stěžovatelé taktéž za nesprávné. Při výkonu veřejné moci není možné posuzovat přijaté postupy na základě subjektivních domněnek, jak k věci přistoupil městský soud. Ten bez existence jakéhokoli důkazu dovodil závěr o nepravosti těchto listin obsahujících rezignace členů zastupitelstva, dřívějších náhradníků. Stěžovatel b) dříve v pořadí druhé rezignace náhradníků nezmiňoval, neboť stále vycházel z platnosti rezignací, které náhradníci učinili již dne 23. 4. 2020.

[16] Stěžovatelé namítají též nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Městský soud se nevypořádal s žalobními body, v nichž stěžovatelé poukazovali na nutnost upřednostnění autonomie vůle (ve vztahu k rezignacím náhradníků) s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 33 Cdo 1141/2017 - 111.

[17] Stěžovatelé se dovolávají i rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) ze dne 28. 4. 2021, č. j. 61 A 19/2020 - 153, v němž uvedený soud dospěl k závěru o platnosti odstoupení stěžovatele b) z funkce zastupitele, a ztotožňují se s úvahami uvedenými v tomto rozsudku. Tento rozsudek současně navrhuje jako důkaz.

[18] V replice k vyjádření žalovaného stěžovatelé nad rámec kasační stížnosti dodávají, že dovozuje-li žalovaný neplatnost rezignací náhradníků, obhazuje tak jen svůj postup, kterým zasáhl do legitimního očekávání stěžovatelů. Změnu svého dříve zastávaného právního názoru sdělil žalovaný stěžovateli b) až dopisem ze dne 26. 5. 2020. V době rezignací byli tudíž stěžovatelé v dobré víře, že veškeré kroky související s rezignacemi zastupitelů a náhradníků obce Hlincová Hora jsou právně konformní, a také, že stěžovatel

pokračování

b) je stále starostou obce Hlincová Hora. Zároveň RNDr. Josef Petrášek nemohl až do 26. 5. 2020 tušit, že bude považován za starostu obce.

IV.

[19] Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou. Ztotožňuje se s napadeným rozsudkem a setrvává na svém závěru o nesplnění formálních a materiálních předpokladů pro vyhlášení nových voleb v obci Hlincová Hora. Žalovaný tudíž návrh na vyhlášení nových voleb do zastupitelstva obce Hlincová Hora neakceptoval, neboť stěžovatel b) nebyl osobou oprávněnou k podání takového návrhu. Oprávněn byl pouze nově zvolený starosta RNDr. Josef Petrášek, který byl zvolen starostou obce na ustavujícím zasedání zastupitelstva obce. Usnesení o zvolení nového starosty nebylo žádným zákonem předepsaným způsobem zrušeno. Jiný návrh na vyhlášení nových voleb do zastupitelstva obce Hlincová Hora žalovaný neobdržel.

[20] Podle žalovaného nedošlo k poklesu počtů členů zastupitelstva obce pod hranici pěti členů, neboť rezignace náhradníků směřovaly k mandátům zastupitelů, nikoliv k rezignacím na postavení náhradníků. Zákon o volbách však rozlišuje mezi rezignací na mandát člena zastupitelstva obce a mezi rezignací na postavení náhradníka. Nelze akceptovat názor stěžovatelů, že osoby ucházející se ve volbách o vedení obce, nemusí být schopni elementárního rozlišení postavení, ve kterém se nacházejí a jehož se chtějí rezignací vzdát.

[21] Žalovaný však nesouhlasí s názorem městského soudu, že dosavadní starosta obce, který byl opětovně zvolen členem zastupitelstva obce, musí na svůj mandát rezignovat na zasedání zastupitelstva. Praxe žalovaného je v této otázce odlišná a žalovaný proto považuje rezignaci stěžovatele b) ze dne 23. 4. 2020 za platnou. Stěžovatel b) vystupoval v tomto případě jako řadový člen zastupitelstva, byť v rozhodné době plnil i úkoly starosty obce. Z § 107 zákona o obcích nelze dovozovat tzv. statusové dopady. Městský soud pominul smysl ustanovení § 55 odst. 2 písm. b) zákona o volbách, neboť pokud na mandát zastupitele rezignuje zastupitel, který je současně starostou obce, zaniká mu ze zákona i funkce starosty obce, tudíž je žádoucí, aby starosta obce podal rezignaci přímo na zasedání zastupitelstva obce, tj. nejvyššího orgánu obce, který je oprávněn mimo jiné volit starostu obce. V případě osoby, která vykonává na základě zákona dočasně pravomoci starosty obce, tento aspekt odpadá, neboť s rezignací na mandát zastupitele není nijak spojen zánik zákonné povinnosti vyplývající z § 107 zákona o obcích.

[22] Závěrem žalovaný vyjadřuje nesouhlas s námitkou, podle níž městský soud pochybil, neboť v napadeném rozsudku dovodil, že starosta obce nemůže podat rezignaci na zasedání zastupitelstva obce ústně. Uvedený závěr obsahem napadeného rozsudku není.

V.

[23] Osoba zúčastněná na řízení souhlasí se závěry městského soudu a tyto ve svém vyjádření blíže rekapituluje. Nad rámec napadeného rozsudku poukazuje na skutečnost, že se ze strany stěžovatele b), Ing. Václava Hanuse, Ing. Karla Stroleného a náhradníků jednalo o zneužití práva rezignovat na mandát podle § 55 odst. 2 písm. b) zákona o volbách. I z tohoto důvodu jsou rezignace právě jmenovaných zastupitelů a náhradníků

neplatné. Stěžovateli b) a Ing. Karlovi Strolenému jde pouze o setrvání ve svých funkcích starosty a místostarosty, nikoliv o snahu nevykonávat mandát zastupitelů.

[24] K rukám nynějšího starosty RNDr. Josefa Petráška nebyly podle osoby zúčastněné na řízení doručeny žádné platné písemné rezignace členů zastupitelstva, a nebyl proto naplněn zákonný předpoklad pro podání návrhu na vyhlášení nových voleb v obci Hlincová Hora.

[25] Osoba zúčastněná na řízení poukazuje i na rozsudek krajského soudu č. j. 61 A 19/2020 - 153, kterým byla potvrzena platnost volby nového vedení obce. Krajský soud se v něm ztotožnil s argumentací osoby zúčastněné na řízení týkající se zneužití práva ze strany stěžovatele b) a Ing. Václava Hanuse, Ing. Karla Stroleného i náhradníků. Krajský soud v něm dospěl shodně s městským soudem v nynější věci k závěru o neplatnosti rezignace stěžovatele b), který postupoval v rozporu s § 55 odst. 2 písm. b) zákona o volbách. S dalšími závěry obsaženými v citovaném rozsudku se však již osoba zúčastněná na řízení neztotožňuje.

VI.

[26] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[27] Kasační stížnost není důvodná.

[28] Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatelé koncipovali kasační námitky společně, aniž rozlišili, které konkrétní závěry městského soudu ten který stěžovatel rozporuje. Je však nepochybné, že stěžovatel a), ve vztahu k němuž městský soud výrokem I. napadeného rozsudku (majícím fakticky povahu usnesení) žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s., mohl v kasační stížnosti uplatnit námitky právě a jen proti tomuto výroku (a na něm závislému výroku o nákladech řízení mezi ním a žalovaným). Důvodem, který tak tento stěžovatel mohl vůči napadenému rozsudku uplatnit, je výlučně kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžovatelé b) a c) naopak uvedený kasační důvod uplatňovat nemohli, neboť o jejich žalobách městský soud rozhodl meritorně. Ve vztahu k nim tudíž bude kasační soud v dalším posuzovat námitky spadající pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[29] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami stěžovatelů b) a c) směřujícími k nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Bylo by totiž předčasné, aby se zabýval zbylými kasačními důvody, pokud by napadený rozsudek uvedenou vadu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů vykazoval. Jedná se totiž o natolik závažnou vadu rozhodnutí soudu, že se jí Nejvyšší správní soud zabývá i tehdy, pokud ji stěžovatel nenamítá, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[30] Stěžovatelé b) a c) namítají, že je odůvodnění napadeného rozsudku nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se městský soud nevypořádal s žalobními body, ve kterých stěžovatelé poukazovali na nutnost upřednostnění výkladu akcentujícího

pokračování

autonomii vůle náhradníků při posouzení projevu jejich vůle v podaných rezignacích s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 33 Cdo 1141/2017 - 111.

[31] Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je podle judikatury Nejvyššího správního soudu dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74 a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75). Současně však kasační soud setrvale vychází z toho, že soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí žalobní argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33).

[32] Městský soud v odst. 56. napadeného rozsudku uzavřel, že „[d]ůvodnou neshledal soud ani námitku o tom, že žalovaný interpretuje ustanovení § 55 a § 57 zákona o volbách týkající se odstupování zastupitelů a náhradníků nepřipustně formalisticky. Zejména pokud jde o rezignace náhradníků, je nutno zopakovat, že pro posouzení otázky, na jaký post náhradníci rezignovali je nutno vycházet ze samotného rezignačního prohlášení a nikoliv z označení tohoto dokumentu. Pisatelé rezignací zcela jednoznačně uvedli, že rezignují na mandát zastupitele obce a nikoliv na post náhradníka.“ Tyto závěry městský soud doplnil tak, že rezignovat lze vždy pouze na mandát, který určitá fyzická osoba zastává.

[33] V podrobnostech pak shora citované závěry městský soud rozvedl v odstavcích 52. až 57. napadeného rozsudku. V nich městský soud rozvedl, na základě jakých skutečností dospěl k uvedenému závěru o posouzení projevu vůle náhradníků spočívajícím v jejich rezignaci. Napadený rozsudek tudíž kritériím přezkoumatelnosti vyhověl. Městský soud v něm dostatečně objasnil, z jakého skutkového stavu vyšel a jak jej následně právně posoudil. Vypořádal se dostatečně s jednotlivými námitkami uplatněnými v žalobě a komplexně vysvětlil, proč je shledal nedůvodné a proč přisvědčil právním závěrům, k nimž dospěl před ním i žalovaný. O správnosti úvah přijatých městským soudem pojedná kasační soud dále.

[34] Nejvyšší správní soud tak pro úplnost připomíná, že nepřezkoumatelnost rozsudku není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatelů o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadený rozsudek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24).

[35] Námitka týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů proto není opodstatněná a kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není naplněn.

[36] Stěžovatelé b) a c) napadají rozsudek městského soudu také z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Blíže však neuvádí, v čem spatřují naplnění tohoto kasačního důvodu. Jak ale vyplývá například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, nebo též z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004 - 47, stěžovatelé jsou povinni kromě označení kasačních důvodů též uvést konkrétní kasační námitky, v nichž spatřují naplnění těch kterých kasačních důvodů. To stěžovatelé v případě kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. neučinili, a Nejvyšší správní soud tudíž pouze v míře obecnosti odpovídající námitce stěžovatelů uzavírá, že neshledal nedostatky při zjišťování skutkového stavu ze strany žalovaného, jež by zakládaly naplnění uvedeného kasačního důvodu.

[37] Nejvyšší správní soud se tudíž mohl zabývat námitkami směřujícími k nesprávnému posouzení věci městským soudem, tedy námitkami spadajícími pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[38] Nejprve posoudil platnost rezignace stěžovatele b) z funkce člena zastupitelstva. Odpověď na uvedenou otázku je mj. stěžejní i pro posouzení závěrů městského soudu ve vztahu k žalobě stěžovatele a). O tom kasační soud pojedná závěrem tohoto rozsudku.

[39] Stěžovatelé b) a c) nesouhlasí s výkladem § 55 odst. 2 písm. b) zákona o volbách podaným městským soudem pro jeho přílišný formalismus. Zdůrazňují, že užitý výraz „podá rezignaci“ není možno vykládat tak úzce, jak učinil městský soud. Mají za to, že postačí ústní sdělení o rezignaci při ustavujícím zasedání zastupitelstva, k čemuž ze strany stěžovatele b) došlo, a tudíž jeho rezignace na funkci člena zastupitelstva byla platná.

[40] Totožnou otázkou týkající se téhož skutkového stavu v obci Hlincová Hora (pouze na základě zásahové žaloby brojící proti přijetí usnesení zastupitelstva této obce přijatých na ustavujícím zasedání zastupitelstva dne 28. 4. 2020) se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 1. 2021, č. j. 6 As 163/2021 - 34. V něm k uvedené sporné právní otázce uzavřel, že se „neztotožnil s názorem stěžovatelů a přisvědčil závěru krajského soudu, dle kterého může dosavadní starosta písemně rezignovat na mandát nově zvoleného zastupitele mimo zasedání zastupitelstva obce. Není totiž zřejmé, kdo by měl být při takto vykládaném způsobu rezignace adresátem tohoto právního jednání. Přestože neexistuje přímá vazba mezi funkcí nově zvoleného zastupitele a dosavadního starosty (u kterého je výkon funkce starosty odvozen od členství v předcházejícím zastupitelstvu obce), je i v tomto případě nutno považovat za zásadní právě výkon rozsáhlých pravomocí dosavadního starosty a jejich povahu, včetně odpovědnosti výhradně zastupitelstvu. Dojde-li proto ke kumulaci funkce nově zvoleného zastupitele a dosavadního starosty, může tato osoba rezignovat na mandát člena zastupitelstva pouze veřejně na zasedání zastupitelstva.“

[18]V souzeném případě přitom nelze z žádné části projevu stěžovatele b) v roli dosavadního starosty předsedajícího ustavujícímu zasedání zastupitelstva obce dne 28. 4. 2020 dovodit, že by na tomto zasedání rezignaci podal, a tím současně zhojil nedostatek předchozí neúčinné rezignace do rukou místostarosty obce. Z obou existujících zápisů z ustavujícího zasedání zastupitelstva shodně vyplývá, že stěžovatel b) přítomným zastupitelům oznámil, že všichni nově zvolení zastupitelé a jejich náhradníci volební strany Sdružení nezávislých

pokračování

kandidátů Hlincová Hora rezignovali před ustavujícím zasedáním zastupitelstva obce [důraz nyní přidán]. Z takto zachyceného obsahu lze nepochybně dovodit záměr stěžovatele b) oznámit na ustavujícím zasedání zastupitelstva průběh dřívějších událostí (podání rezignací v minulosti), nikoli však již záměr učinit na tomto zasedání vlastní akt rezignace (...). Krajský soud tak v napadeném rozsudku dospěl ke správnému právnímu závěru, že v den konání ustavujícího zasedání zastupitelstva obce (žalovaného) neklesl počet jeho členů pod pět osob.“

[41] Nejvyšší správní soud přitom neshledává žádné důvody, pro které by se měl od těchto závěrů šestého senátu odchýlit. Jak již uvedeno, v rozsudku šestého senátu byla předmětem posouzení stejná sporná právní otázka jako v nynější věci, která se týkala stejné obce a téhož jednání souvisejícího s výsledky voleb do obecního zastupitelstva a ustavující schůze zastupitelstva obce Hlincová Hora dne 28. 4. 2020, pokud jde o účinnost rezignace na mandát zastupitele ze strany stěžovatele b). Pro stručnost i přehlednost tak lze v podrobnostech odkázat na závěry šestého senátu v citovaném rozsudku. V nynější věci lze shrnout, že rezignaci stěžovatele b) na mandát člena zastupitelstva nelze považovat za účinně provedenou. K zániku jeho mandátu tudíž nedošlo.

[42] Vytýkali-li stěžovatelé b) a c) městskému soudu skutečnost, že nepodal výklad toho, jak by měla vypadat rezignace na zastupitelstvu konaném v režimu on-line, kasační soud uvádí, že v dosavadním průběhu řízení nikdo tuto skutečnost nenamítal a nebyla předmětem posouzení městským soudem. Úvahy městského soudu o rezignaci stěžovatele b) nevycházely ze skutečnosti, že ustavující schůze zastupitelstva obce Hlincová Hora dne 28. 4. 2020 proběhla částečně on-line formou. Městský soud v napadeném rozsudku takém nevyslovil, že v případě konání ustavující schůze zastupitelstva v režimu on-line nemohlo dojít k ústní rezignaci. Svoje závěry založil na tom, že stěžovatel b) na ustavující schůzi zastupitelstva vůbec neprojevil vůli rezignovat na mandát zastupitele obce, nýbrž tento projev učinil dříve, před konání této ustavující schůze, a neučinil jej tak způsobem, jakým byl povinen jej učinit, tedy právě na schůzi zastupitelstva. Ke stejnému závěru ostatně dospěl i šestý senát v rozsudku citovaném výše (srov. odst. [40]). Tato námitka je tudíž nedůvodná.

[43] Poté, co byla vyřešena otázka rezignace stěžovatele b) na mandát člena zastupitelstva, se Nejvyšší správní soud dále zabýval otázkou účinků rezignace náhradníků.

[44] Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že se v obci Hlincová Hora konaly dne 14. 3. 2020 volby do zastupitelstva obce. Dne 16. 4. 2020 se informoval stěžovatel b) u Ministerstva vnitra, jak postupovat v případě poklesu počtu zastupitelů v obci pod zákonem stanovený počet pěti členů, a naznačoval, že uvedená obec směřuje k předčasným volbám.

[45] Dne 23. 4. 2020 rezignoval na pozici zastupitele za Sdružení nezávislých kandidátů Hlincová Hora stěžovatel b) a dále Ing. Václav Hanus a Ing. Karel Strolený. Posledně dva zmínění rezignovali do rukou stěžovatele b), ten pak do rukou tehdejšího místostarosty Ing. Karla Stroleného. V jejich rezignačních listinách, jež byly označeny jako „REZIGNACE NA MANDÁT ZASTUPITELE podle § 55 odst. 2 písm. a) zákona č. 491/2001 Sb., o volbách do zastupitelstev obcí“ byl obsažen projev vůle každého

ze jmenovaných následujícího znění: „*Já níže podepsaný (...) tímto rezignuji na mandát zastupitele obce Hlincová Hora*“. Každá listina byla datována dnem 23. 4. 2020 a vlastnoručně podepsána. Současně v případě stěžovatele b) obsahovala údaj o tom, že ji převzal místostarosta Ing. Karel Strolený, který její převzetí stvrdil svým podpisem, v případě dalších dvou zastupitelů byly listiny předány k rukám stěžovatele b), který jejich převzetí dne 23. 4. 2020 také stvrdil svým podpisem.

[46] Téhož dne podali rezignaci do rukou stěžovatele b) i Ing. Jan Kos, Ing. Jiří Jirka, Jana Ratajová, Ing. Luděk Bárta, Mgr. Aleš Fejfar, Ph. D., kteří se stali podle zápisu o výsledku voleb ze dne 14. 3. 2020, náhradníky Sdružení nezávislých kandidátů Hlincová Hora. Jejich rezignační listiny byly označeny jako „*REZIGNACE NA POSTAVENÍ NÁHRADNÍKA ZASTUPITELE podle § 55 odst. 2 písm. b) zákona č. 491/2001 Sb., o volbách do zastupitelstev obcí*“. Obsahem těchto listin byl projev vůle každého ze jmenovaných náhradníků ve znění: „*Já níže podepsaný (...) tímto rezignuji na mandát zastupitele obce Hlincová Hora*“. Listiny opět byly datovány dnem 23. 4. 2020 a obsahovaly vlastnoruční podpisy osob činících prohlášení a také potvrzení jejich převzetí stěžovatelem b) jako starostou obce.

[47] Dne 28. 4. 2020 se konala ustavující schůze zastupitelstva obce Hlincová Hora, na které se zbylí čtyři členové zastupitelstva obce zvolení za jiné politické strany, shodli na tom, že nepovažují uvedené rezignace ze dne 23. 4. 2020 za platné a zvolili mimo jiné usneseními č. 7 a č. 8 nového starostu (RNDr. Josefa Petráška) i místostarostku obce.

[48] Stěžovatel b) dne 15. 5. 2020 ve svém vyjádření na základě žádosti Ministerstva vnitra, mimo jiné sdělil, že „*[z]astupitelé jako i nastoupivší náhradníci rezignovali dne 23. 4. 2020 a to k rukám dosavadního starosty*“. Stěžovatel b) postoupil dne 21. 5. 2020 Ministerstvu vnitra prostřednictvím Krajského úřadu Jihočeského kraje (dále jen „*krajský úřad*“) rezignace zastupitelů a náhradníků obce Hlincová Hora. Ve sdělení opět uvedl, že „*[j]menovaní rezignovali dne 23. 4. 2020 a to k rukám dosavadního starosty*“. Krajský úřad o těchto skutečnostech informoval Ministerstvo vnitra dopisem ze dne 2. 6. 2020. Následně se dne 3. 6. 2020 dostavil na krajský úřad stěžovatel b) a předložil zde rukou psané rezignace náhradníků Ing. Jiřího Jirky, Mgr. Aleše Fejfara Ph. D., Luděka Bárty ze dne 24. 4. 2020 a Jany Ratajové, Ing. Jana Kosa ze dne 27. 4. 2020, a doplnil, že rezignace ze dne 23. 4. 2020 jsou platné. Tyto pozdější rezignace ze dnů 24. 4. 2020 a 27. 4. 2020 jsou psány vlastní rukou a obsahují vyjádření jednotlivých náhradníků, že „*tímto rezignuji na mandát zastupitelstva obce Hlincová Hora*“. Ručně psané rezignace převzal podle uvedeného data a podpisu stěžovatel b).

[49] Podle § 55 odst. 2 písm. b) zákona o volbách, *mandát zaniká dnem, kdy starosta nebo primátor a v hlavním městě Praze primátor hlavního města Prahy nebo starosta městské části obdrží písemnou rezignaci člena zastupitelstva obce na jeho mandát; dnem, kdy starosta nebo primátor a v hlavním městě Praze primátor hlavního města Prahy nebo starosta městské části podá rezignaci na zasedání zastupitelstva obce; rezignaci nelze vzít zpět.*

pokračování

[50] Podle § 56 odst. 1 zákona o volbách, *uprázdní-li se mandát v zastupitelstvu obce, nastupuje za člena tohoto zastupitelstva náhradník z kandidátní listiny téže volební strany v pořadí podle § 45 odst. 5, a to dnem následujícím po dni, kdy došlo k zániku mandátu.*

[51] Podle § 57 písm. b) zákona o volbách, *postavení náhradníka zaniká dnem, kdy starosta nebo primátor obdrží písemnou rezignaci na postavení náhradníka; rezignaci nelze vzít zpět.*

[52] Podstatné pro závěr o tom, zda došlo k zániku funkce náhradníků zastupitelů podáním jejich rezignací ze dne 23. 4. 2020, bylo posouzení projevu jejich vůle obsaženého v rezignačních listinách (k jejich obsahu viz výše).

[53] Nejvyšší správní soud se přitom již v rozsudku ze dne 8. 8. 2012, č. j. 8 As 84/2011 - 208, zabýval jednotlivými náležitostmi právního úkonu, kterým došlo ke vzdání se mandátu zastupitele či náhradníka, byť za účinnosti zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku. Podstatné však je že i v uvedeném rozsudku osmý senát účinky projevené vůle posuzoval podle požadavků na projevení vůle vyplývajících právě z občanského zákoníku. V citovaném rozsudku tak Nejvyšší správní soud potvrdil, že při posouzení projevu vůle, kterým je vzdání se mandátu, se použije právě uvedená norma soukromého práva, byť na situaci, jež se projevuje v právu veřejném. Také čtvrtý senát zastává názor, že na projev vůle spočívající v rezignaci náhradníků v nynější věci je třeba při jeho hodnocení použít občanský zákoník, byť v daném případě je to již zákon č. 89/2012 Sb., tedy nový občanský zákoník (dále již jen „občanský zákoník“).

[54] Podle § 553 odst. 1 občanského zákoníku, *o právní jednání nejde, nelze-li pro neurčitost nebo nesrozumitelnost zjistit jeho obsah ani výkladem.*

[55] Podle § 554 občanského zákoníku, *ke zdánlivému právnímu jednání se nepřihlíží.*

[56] Podle § 555 odst. 1 občanského zákoníku, *právní jednání se posuzuje podle svého obsahu.*

[57] Jak již výše uvedeno, obsah rezignačních listin náhradníků ze dne 23. 4. 2020 nebyl jednoznačný. Byl totiž nadepsán tak, že jde o rezignace na postavení náhradníka zastupitele, že je činěn podle § 55 odst. 2 písm. b) zákona č. 491/2001 Sb., o volbách do zastupitelstva obcí, a v textu bylo uvedeno prohlášení, že náhradník rezignuje na mandát zastupitele obce Hlincová Hora.

[58] Z takto projevené vůle však nelze seznat, čeho jednající hodlá dosáhnout. Nelze přitom souhlasit s dílčí úvahou městského soudu o tom, že nelze přihlížet k nadpisu a odkazu na § 55 odst. 2 písm. b) zákona o volbách (viz odst. 52. napadeného rozsudku), nýbrž že je rozhodný samotný text rezignačního prohlášení. Má-li být podle § 555 odst. 1 občanského zákoníku právní jednání posouzeno podle obsahu, pak tímto obsahem není jen vlastní text rezignačního prohlášení, jak dovozují městský soud, ale celý obsah uvedené listiny, tedy včetně nadpisu a všech dalších údajů v něm uvedených. V daném případě je však zjevné, že nadpis a vlastní text prohlášení jsou ve zřejmém rozporu. Náhradníci sice

v nadpisu listiny uvádějí, že rezignaci činí na postavení náhradníka zastupitele, v zápětí však odkazují na ustanovení upravující rezignaci na mandát zastupitele. V textu vlastního prohlášení pak náhradníci uvádějí, že rezignují na mandát zastupitele. Tím však, jak již výše uvedeno, v době, kdy tento projev vůle učinili, nebyl žádný z nich.

[59] Podle Nejvyššího správního soudu jsou všechny rezignační listiny náhradníků vnitřně rozporné, aniž je možno provést posouzení takto projevené vůle podle obsahu a výkladem dospět k závěru o tom, co náhradníci projevili. Naopak, Nejvyšší správní soud má za to, že v daném případě o právní jednání náhradníků nejde, neboť svoji vůli projevili nesrozumitelně, a obsah takto projevené vůle nelze zjistit ani výkladem. Nelze určit, která část textu má přednost, neboť jak již uvedeno, obsahem, jenž má být podroben výkladu, je třeba rozumět nejen vlastní text rezignačního prohlášení, ale celý obsah rezignační listiny, včetně nadpisu. Pro právě uvedené tudíž Nejvyšší správní soud shledal, že takto projevená vůle, tedy právní jednání náhradníků, je jednáním, k němuž nelze ve smyslu § 554 občanského zákoníku přihlížet. V uvedeném tudíž Nejvyšší správní soud dílem korigoval závěry městského soudu, který nejprve provedl výklad právního jednání náhradníků a poté uvedl, že k němu nelze přihlížet. V daném případě obsah právního jednání náhradníků nebylo možno zjistit ani výkladem.

[60] Stěžovateli b) a c) namítaná skutečnost, že náhradníci jsou právními laiky a jejich cílem bylo nevykonávat funkci zastupitele obce a s ohledem na uvedené se mělo přistoupit k posouzení projevu jejich vůle, nemůže na této skutečnosti ničeho změnit. Zákon o volbách rozlišuje rezignaci na mandát zastupitele obce a rezignaci na postavení náhradníka, jak správně uvedl i městský soud. To mělo a muselo být náhradníkům známo, byť mohou být právními laiky.

[61] Úvahy městského soudu o rezignacích náhradníků ze dne 24. 4. 2020 a 27. 4. 2020 považují stěžovatelé taktéž za nesprávné, neboť městský soud na základě subjektivního názoru a bez existence jakéhokoliv důkazu rozhodl o nepravosti těchto listin.

[62] S uvedenou výtkou se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Z výše popsaného popisu skutkového děje, který vyplývá ze správního spisu, lze závěr o tom, že uvedené listiny byly vyhotoveny dodatečně a v době před konáním ustavující schůze zastupitelstva dne 28. 4. 2020 nebyly stěžovateli b) k dispozici, je zcela zjevná, neboť takto se sám opakovaně stěžovatel b) vyjádřil (dne 15. 5. 2020 a poté i dne 21. 5. 2020) ve svých podáních adresovaných Ministerstvu vnitra. Mělo-li dojít k platným rezignacím náhradníků již dne 23. 4. 2020, nebyl zde žádný racionální důvod, aby náhradníci opětovně činili tytéž rezignace ještě před konáním ustavující schůze zastupitelstva v následujících dnech 24. 4. 2020 a 27. 4. 2020. Městský soud ke svému závěru o tom, že má pochyby o doručení těchto pozdějších rezignací k rukám stěžovatele b) ještě před konáním zastupitelstva dne 28. 4. 2020 dospěl na základě logických úvah vyplývajících ze zjištěného skutkového stavu. Neopodstatněnou se tak jeví stížnostní námitka, podle níž je tento závěr ničím nepodložená subjektivní úvaha městského soudu.

[63] Nejvyšší správní soud nad rámec uvedeného hodnocení věci městským soudem dodává, že otázka platnosti rezignací náhradníků je v dané věci nerozhodná za situace, kdy

pokračování

rezignace stěžovatele b) na mandát zastupitele byla shledána neplatnou. Tudíž nehledě na rezignace náhradníků bylo zastupitelstvo obce v den konání ustavující schůze usnášeníschopné, jelikož počet jeho členů neklesl pod pět.

[64] Namítali-li stěžovatelé b) a c), že krajský soud dospěl v rozsudku č. j. 61 A 19/2020 - 153 k opačnému závěru o platnosti rezignace stěžovatele b), Nejvyšší správní soud odkazuje na výše již citované závěry, které k uvedené otázce vyslovil šestý senát v rámci přezkumu citovaného rozsudku krajského soudu. Nejvyšší správní soud nadto není závěry krajského soudu nikterak vázán.

[65] Stěžovatelé b) a c) v kasační stížnosti rozporují i další dílčí závěr městského soudu týkající se legitimního očekávání stěžovatelů. Namítají, že v době podání rezignací nebyl stěžovatelům znám nový právní názor žalovaného, podle něž nemohl být stěžovatel b) starostou obce Hlincová Hora. Stěžovatelé spoléhali na postup žalovaného, který zaujal při hodnocení obdobných rezignací provedených v roce 2019. Právě to u stěžovatelů mělo vyvolat legitimní očekávání, že veškeré kroky související s rezignacemi zastupitelů a náhradníků obce Hlincová Hora byly právně konformní a že stěžovatel b) je stále starostou obce Hlincová Hora.

[66] Ani této námitce však Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit. Městský soud se otázkou možného vzniku legitimního očekávání zabýval a dovodil, že uvedené tvrzení stěžovatelů je zcela obecné a není doloženo konkrétními okolnostmi. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a dodává k němu následující.

[67] V nejtypičtější podobě se ochrana legitimního očekávání upíná k vázanosti správních orgánů vlastní ustálenou správní praxí, ustáleným výkladem procesních i hmotných právních pravidel, veřejně deklarovanou politikou v mezích správního uvážení, interní výkladovou či aplikační směrnici, anebo k závaznosti konkrétního a kvalifikovaného ujištění o právu či procesním postupu, poskytnutého orgánem veřejné moci adresátu jeho správy. V platné právní úpravě se výslovně o ochraně legitimního očekávání sice nehovoří, tento princip je však základem některých specifických forem činnosti veřejné správy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2017, č. j. 4 As 86/2016 - 38).

[68] Klíčový právní názor ohledně ochrany legitimního očekávání ve veřejném právu formuloval rozšířený senát v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132. V něm dovodil, že „[t]o, zda mohlo vzniknout legitimní očekávání, je pak zcela evidentně otázkou skutkovou. Určit, zda existovalo určité očekávání a zda takové očekávání bylo legitimní, vyžaduje zjišťovat mnoho skutečností. Jasná (pochybnosti nevzbuzující) slova zákona samozřejmě předčí (překonají) jakékoliv očekávání, ať už vzniklo jakkoliv (...). Obecně mohou být očekávání rozdělena do dvou skupin. Za prvé se jedná o očekávání procedurálního charakteru, kdy je přislíben určitý procedurální postup, který jinak není povinný. Druhým případem legitimního očekávání je očekávání meritorního či příznivého rozhodnutí orgánu veřejné moci. Procedurální očekávání jsou chráněna tím, že je vyžadováno, aby byl přislíbený postup dodržován. Očekávání týkající se meritorního rozhodnutí jsou zpravidla chráněna procesně např. tím, že je dotčené osobě rozšířena možnost vznášet námitky, než je její očekávání

vyvráceno. Dotčené osoby tedy nemají nárok na příznivé rozhodnutí, ale musí být ochráněna jejich důvěra v to, že rozhodující orgán dostojí svým povinnostem.“ Tyto závěry sice byly vyřčeny obecně k činnosti správních orgánů, Nejvyšší správní soud má za to, že je lze *mutatis mutandis* použít i v nyní souzené věci.

[69] Stěžovatelé b) a c) tvrdili, že jim legitimní očekávání vzniklo na základě postupu žalovaného při hodnocení rezignací zastupitelů a náhradníků obce Hlincová Hora v roce 2019. Žalovaný však prokazatelně neučinil vůči stěžovatelům takové procedurální kroky ve smyslu výše citovaných judikатурních závěrů, které by u nich mohly vyvolat jakékoliv legitimní očekávání. Žalovaný naopak stěžovateli b) sdělil dopisem ze dne 17. 4. 2020, č. j. MV-61787-2/OV-2020, tudíž před podáním rezignací (23. 4. 2020), že je potřeba činit rozdíly mezi postavením zastupitele a náhradníka (pro stručnost v tomto směru odkazuje Nejvyšší správní soud na odst. 23 napadeného rozsudku, ve kterém je zcela správně popsán obsah tohoto sdělení). Stěžovatelům b) a c) tudíž nemohlo vzniknout legitimní očekávání, že rezignace, jak byly následně učiněny dne 23. 4. 2020, budou považovány za platné. Závěrům městského soudu v tomto směru nelze ničeho vytknout a uvedená stížnostní námitka není opodstatněná.

[70] Nejvyšší správní soud uzavírá, že zastupitelstvo obce Hlincová Hora bylo na ustavující schůzi dne 28. 4. 2020 i přes platnou rezignaci dvou zastupitelů Ing. Václava Hanuse a Ing. Karla Stroleného usnášeníschopné, neboť rezignace stěžovatele b) na mandát zastupitele byla neplatná, a počet zastupitelů tedy neklesl pod pět. Nadto k rezignaci náhradníků nebylo možnost přihlížet.

[71] Nakonec přistoupil kasační soud k zodpovězení sporné otázky, zda městský soud správně odmítl žalobu stěžovatele a) jako podanou osobou k tomu neoprávněnou. Jak již uvedeno, tato námitka, kterou vznesl stěžovatel a), je námitkou podřaditelnou pod kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[72] Je-li kasační stížnost podávána z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., je Nejvyšší správní soud oprávněn zkoumat pouze zákonnost důvodů pro odmítnutí žaloby a to, zda se městský soud nedopustil procesních pochybení v řízení předcházejícím tomuto rozhodnutí. Není naopak oprávněn se zabývat věcí samou. Právě tak je tomu v případě kasační stížnosti stěžovatele a).

[73] Stěžovatel a) zpochybnil úvahu městského soudu, že stěžovatel b), jenž jménem stěžovatele a) žalobu podal, nebyl osobou oprávněnou za stěžovatele a) jednat, neboť v době podání žaloby již nebyl starostou obce Hlincová Hora.

[74] Kasační soud se v této otázce zcela ztotožňuje s úvahami městského soudu obsaženými především v odst. 39 napadeného rozsudku. Pro stručnost na ně tudíž odkazuje. Usnesení č. 7 přijaté zastupitelstvem obce Hlincová Hora dne 28. 4. 2020, podle něž byl zvolen nový starosta, bylo platné a v době podání žaloby (30. 6. 2020) již stěžovatel b) nebyl starostou obce. Nemohl za ni jednat, tudíž ani podat správní žalobu. V době konání ustavující schůze bylo zastupitelstvo usnášeníschopné, jak Nejvyšší správní soud shora vyložil, a opačná stížnostní námitka nebyla posouzena jako opodstatněná.

pokračování

Městský soud nepochybil, pokud žalobu stěžovatele a) odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

[75] Závěrem Nejvyšší správní soud shrnuje, že žalovaný nebyl povinen vyhlásit nové volby do zastupitelstva obce Hlincová Hora, a nedopustil se tedy nezákonného zásahu.

[76] Podle § 58 odst. 4 zákona o volbách, *nastane-li důvod pro konání nových voleb podle odstavce 1, zašle prostřednictvím krajského úřadu starosta dotčené obce návrh na vyhlášení nových voleb do zastupitelstva obce Ministerstvu vnitra do 30 dnů ode dne, ve kterém tento důvod vznikl. Obdobně postupuje primátor hlavního města Prahy, který zasílá návrh Ministerstvu vnitra. Nové volby vyhlásí ministr vnitra do 30 dnů po obdržení návrhu podle věty první.*

[77] Vzhledem ke skutečnosti, že funkci starosty obce Hlincová Hora zastává ode dne následujícího po ustavující schůzi zastupitelstva obce (29. 4. 2020) RNDr. Josef Petrášek, který prokazatelně návrh na vyhlášení nových voleb do zastupitelstva obce neučinil, neboť pro jejich konání nenastal důvod, neměl žalovaný povinnost nové volby vyhlásit. Městský soud nepochybil, dospěl-li k závěru o nedůvodnosti žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného.

[78] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že navrhovali-li stěžovatelé jako důkaz rozsudek krajského soudu č. j. 61 A 19/2020 - 153, pak tento důkazní návrh považuje čtvrtý senát za nadbytečný. V rozhodných právních otázkách významných i pro nynější věc totiž vyšel čtvrtý senát z rozsudku šestého senátu, který přezkoumával zákonnost právě uvedeného rozsudku krajského soudu, jak výše uvedeno.

VII.

[79] Kasační stížnost není pro právě uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl, když pouze z části korigoval závěry městského soudu v otázce posouzení projevu vůle náhradníků při rezignaci ze dne 23. 4. 2020, aniž to však mělo vliv na posouzení zákonnosti napadeného rozsudku.

[80] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný byl ve věci účastníkem úspěšným, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

[81] O nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Kasační soud si byl vědom obecně formulovaného návrhu osoby zúčastněné na řízení na přiznání nároku na náhradu nákladů řízení, avšak osobě zúčastněné na řízení nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí vznikly náklady řízení. Nejsou zde prokazatelně ani žádné další náklady, které by jí bylo možno přiznat podle věty druhé téhož ustanovení z důvodů zvláštního zřetele hodných, osoba zúčastněná na řízení takové náklady netvrdila ani nevyčíslila. Osoba

zúčastněná na řízení proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti přesto, že její právní zástupce tyto náklady uplatnil.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2021

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu